

Alo Kurvits:

minusugune optimistlik sell ei hüüa asjata appi

“Olen terve inimene,” kinnitab 134 sentimeetrit pikk näitleja-laulja **Alo Kurvits** (33), kes mängib rahvusoperi Estonia lavastuses “Pipi Pikksukk” juba kolmandat aastat pädikust härra Nilssonit sedavõrd hästi, et lapsed peavad teda ehtsaks. Sama siiralt ja ehedalt tunneb Alo muret ka oma tuleviku pärast.

Tekst: **Kati Saara Vatmann**
Fotod: **Daisy Lappard**

Kõrvad külge ja nägu ette, nii moondubki Alo tõetruuks härra Nilssoniks.

Narr on õukonna targim

“Olen TERVE inimene selles mõttes, et pole liliputina sündimisest oma elukutset teinud,” ütleb Alo, kelle rollinimistusse kuulub tervelt 30 osatäitmist. “Olen ka terve INIMENE, kes pole kogu elu jooksul iial end nii liigsena tundnud kui praegu. See ei tule ne kasvupuude alla kvalifitseeritavast erilisusest. Eestis on igas eas-möödusametis inimesed üleaarused. Ehkki olen täies jõus ja parimas eas mees – nagu Karlsson, keda olen ka mänginud –, kipun küsima, miks meie riigis näiteks 80protsendilise töövõimetusega inimesed ei saa tasuta bussiga sõita. Käin iga paari aasta tagant komisjonile näi-

tamas, et ma pole vahepeal kasvanud, sest ilma pensionita ma mingil juhul omadega välja ei tuleks. Sel lihtsal põhjusel, et mul pole piisavalt tööd.”

Päikeseline Alo pole seda kibedat tegelikkust sõnastades kurb ega kuri. Ta koostab endale kontserdituuriks laulude kava. Tuletab end lavastajatele meelde. Hõikab sotsiaalmeedias aeg-ajalt, et teda kui Viljandi kultuuriakadeemia haridusega teatrimeest võib õhtujuhiks ja lastepidude korraldajaks kutsuda.

“Olen oma emale väga-väga-väga-väga tänulik, et ta mind ära ei andnud, kui sünnitusmajas selgus, et olen liliput. Kaheksakümnendatel kehtis ju veel nõukogude mentaliteet, et teistmoodi lapsed tuleb ära peita,” kiidab Alo ema. Ta selgitab, et tegelikult ei teata tänini veel päris täpselt, millest on tingitud see, et kääbusena sündinute toruluud ei kasva – pea on täiesti ja keha peaaegu tavamootmes.

“Küll aga teadis mu õpetajannast ema juba mu sündides, et liliputid on täie mõistusega ja sageli andekad ini-

Alo võrdleb end kuningate õuenarridega, kes olid sageli küll lühikest kasvu, aga särava mõistusega.

mesed,” naeratab näitleja päikeseliselt. “Ema teadis seda, mida kõik haritud inimesed teavad – kuningate õuenarrid olid sageli just minu mesti mehed. Nad võisid ja teadsid tõde öelda ning kuningale nõu anda. Olid karismaatilised ja vaimukad. Oma teadmistepagasi pealt ei tundnud ema mingit tarvidust mind ära visata. Suhtus minusse rõõmsa lugupidamisega.”

Ilmselt tänu sellele, et poisisse sisendati sünnist saadik täisväärtuslikkust, on ta alati olnud laetud sellise energiaga, et polegi kunagi halba suhtlemist ega kohtlemist ligi tõmmanud. “Mulle pole iial halvasti öeldud. Alatskivi koolis olin tänu positiivsele laengule kambajuht ja seltskonnahing.”

**Ema
ei tundnud
mingit
tarvidust mind
ära visata.**

Teatud mõttes on kõrgharitud näitleja ju samuti õuenarr. Alo on oma eriliste mõõtmetega andnud juba ligi 30 lavastusele erilise võtme ja lisaväärtuse ning on üha enam veendunud, et tal on kaunis missioon – näidata täiskasvanutele, et kõik on võimalik, ja lastele, et

päkapikud on olemas ning muinasjutud on päriselt. Ja õnneliku lõpuga. Peaasi et ise sellesse usku ei kaotaks ka siis, kui tööd kaugelt liiga vähe on...

“Mu venna neljas laps, praeguseks viieaastane tütrekene, sündis samuti liliputiina. Seega on sel eripäral ilmselt geneetiline eeldus. Ent minu meelest pole see õnnetus. Mu venna liliput-print-

sess on mulle mõistagi eriliselt armas. Tema õnneks on nüüdseks mini-inimesed koos miniloomadega romantiseeritud, poetiseeritud ja tegevusse raketdatud,” arutleb Alo. “Mujal maailmas on minumõõduliste teatrid ja tsirkused, agentuurid ja bändid. See teadmine, et minagi võin ühel hetkel omade hulka minna, kui enam ei taha ega talu, annab jõudu läbi tänase Eesti kriisi kulgeda – loodetavasti on kriisi põhi käes ja enam hullemaks asi ei lähe.”

Ots otsaga koos

Räsimate hingega, helge ja olemuselt õnnelik Alo kirjeldab, et tänavuse aasta alguse ülim keerukus on tingitud lõpututest takerdumistest. “Näiteks kutsus üks Vene mobiilifirma mind reklaami jaoks *casting*’ule. Filmisime ja pildistasime – ja saabus vaikus. Vene turu vallutamise asemel sain lõpuks teada, et nad valisid kellegi kohaliku. Aga mina ootasin ja lootsin,” jutustab Alo tuttavast olukorrast, kus ära ei öelda, vaid marineeritakse inimest asjatult lootuses.

Selliseid olukordi on teisi. Näiteks plaaniti lavastada Webberi muusikal “Kassid”, kus Alo oli juba rolligi kinnitatud, ent siis otsustati, et kuna tänavu jõuab lavale ka “Ooperifantoom”, on teatriturul juba liiga palju muusikale. Nüüd loodab Alo, et hea teatrikaaslane Üllar Saaremäe teda näiteks “Viimase mendi” sarja soovitab, sest seriaalides on Alo varemgi mänginud – “Ohtlikus lennus” ja “Kättemaksukontoris”. Õnnestumistest rääkides on Alol tegelikult olnud enamikus Eesti teatrites suuri ja õnnestunud rolle: “Väikese nõia” ülemnõid, Karlsson, kandvad rollid Jaanus Rohumaa, Kaarel Kilveti, Raivo Trassi ja Toomas Suumani lavastustes, koostöö Hendrik Toompere juunioriga lavastuses “Sada aastat üksindust”. Peale Saaremäe on tema meelislavastaja ja viljakas kaasteeline olnud Andres Dvinjaninov.

Seega on tehtud küll, aga mis ikkagi edasi? “Leino Rei arutles, et võiksim nuku-teatris teha Gulliveri, nii et peale minu on kõik teised tegelased nukud,” on Alo ütlemata tänulik, et lavastajatel on ideid, mis temaga haakuvad. Kuni aga plaanid tegelikult ka ellu ärkavad, on Alol aega Tartus oma plaane teha. “Mul on kena käepä-

rane korter mulle sobivasse mugavasse formaati ehitatud. Seal Tartu pesas ma siis endale tulevikku projekteerin, kuni lavastajad ideid küpsetavad.”

Päkapikuna oleks elu kerge

“Ma pole päkapikk, kes end vaid jõulude ajal ilmutades ülejäänud osa aastast anabioosis või ooteasendis hõljub,” naerab Alo. “Lihtne oleks sõita Rovaniemis, kus on aasta ringi jõulumaa, ja elatudagi päkapikuna.” See pole aga Alo tee ja nii tuhnibki ta ööde ja päevade kaupa Youtube’is. Ühest küljest aitab see mitte

mõelda sellele, kuidas omadega välja tulla. Teisalt aga korjab laulev näitleja internetiavardustest ideid ja koostab endale kontserdikava. “Seni veel loodan sellele, et mind teatakse siiski ka lauljana. Olen aastaid Maarja küla toetuseks laulnud. Olen kontsertidega ka Maarja külas laulmas käinud. Ent tegelikult sobib minu repertuaar nii meeleoluks kui ka tantsuks. Raadiosse ja telesse sobin. Ma oskan kõike. Tahan kõike teha!” Hiljuti sotsiaalmeedias justkui appihüüde püstitanud Alo kinnitab, et tegelikult on tal peenike pihus küll ja seepärast end välja pakubki. “Minusugune üdini positiivne ja optimistlik sell ei hüüa asjata appi.”

Eesti suvelt ei oota Alo praegu midagi erilist peale Dvinjaninovi suvelavastuse ja päikese. Seda pole küll vähe, ent terve inimene suudaks mitmeid kordi enamat ning rahapuudus mõjub igas mõõdus meeste ja naiste eneseväärikuse peale. Selles valguses arutleb Alo sellegi perspektiivi üle, et Eestist lahkuda. “Kui mu silmarööm otsustaks lahkuda, läheksin kohe ja kõhklematult kaasa. Oletame, et leian võõrsil töö ja ärasõidukella annan mina – kas tema tuleks minuga? Kuni ma pole vastuses kindel, ei mängi ma selle mõttega lõpuni.”

Õnneliku lõpuga muinasjutud

Unistamine paneb Alo silmad särama ka pärast pingelist Pipi-etendust, kui ta viimse raha eest Tartusse sõitmiseks bussipileti ostab. “Mul on kaks vastandlikku unistust. Kõige enam siin ilmas tahaksin oma väikest majakest. Kõige rohkem kolm tuba. Tilluke maalapp. Oma olemine. Varbad mulla peal. Värske õhk ja võimalus omiette olla... Jumalik!” unistab Alo. “Teine unistus – ühineda võõrsil omasuguste trupiga – on vist praegu realistlikum. Kujutad sa ette, mingit muud ametit kui näitlemine ja laulmine ma ei oska. Õieti ei tahagi, ma olen teatri jaoks sündinud.

Tunnen end laval kõige õnnelikumana, täpsemalt eeldes seal ma olemas olen. Naudin loomaiaas ahvi jälgimist, et pärast oma armastava ja heatahtliku suhtumisega laste rõõmuks nagu päris olla.” Alo tunnistab, et elu õnnelikemad hetked on tema jaoks need, kui pärast etendust tulla lava taha tänama. “Siis tean kindlalt, et pole asjata sündinud, mu elul on mõte. Päkapikud on olemas. Muinasjuttudel on õnnelikud lõpud.”

Kui minu silmarööm otsustaks Eestist lahkuda, läheksin kohe kaasa.